

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **M. F.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
se sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6 – Dejvice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. února 2021, č. j. KUKHK-5723/DS/2021-3 Er,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou podanou dne 26. 4. 2021 rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále jen „žalovaný“) ze dne 22. 2. 2021, č. j. KUKHK-5723/DS/2021-3 Er (dále jen „napadené rozhodnutí“) a související rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „orgán prvního stupně“ nebo „správní orgán“) ze dne 30.

11. 2020, č. j. MMHK/203162/2020 (dále jen „rozhodnutí orgánu prvního stupně“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalovaný potvrdil rozhodnutí orgánu prvního stupně a odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně zamítl.

II. Žalobní argumentace

2. Žalobní námitky shrnul žalobce v šesti žalobních bodech označenými následovně: a) nesplnění podmínek dle § 79a silničního zákona – neprokázání měření v úseku, b) nesplnění podmínek dle § 79a silničního zákona – absence informování veřejnosti, c) neprokázání úpravy nejvyšší dovolené rychlosti, d) nezákonně umístěná dopravní značka, e) pokuta, f) nesouhlas žalobce a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet Nejvyšším správním soudem a zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí.
3. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části odůvodnění rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV.
4. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Požaduje, aby soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný odkázal ve svém vyjádření na spisovou dokumentaci. Dále uvádí, že měření rychlosti bylo provedeno v místě určeném Policií ČR, ve všední den a ve stanoveném časovém rozpětí dle seznamu míst určených k měření rychlosti Městskou policií Třebechovice pod Orebem ze dne 9. 7. 2020, č. j. KRPH-1840-4/ČJ-2020-050206.
6. Žalovaný k námitce informovanosti občanů sděluje, že informovanost veřejnosti byla zajištěna na internetových stránkách městské policie a na webových stránkách města. K námitce žalobce o nezákonnosti umístění předmětné dopravní značky žalovaný uvedl, že umístění této dopravní značky bylo zachyceno na fotografii na č. l. 8 a 9 spisu v den spáchání přestupku. K námitce žalobce, že si ověřil na úřední desce obce Třebechovice pod Orebem, že opatření obecné povahy nebylo k žádnému dopravnímu značení (IZ 8a s vyobrazením B 20a) vydáno, žalovaný uvádí, že místo, kde k přestupku došlo, je řádně osazeno dopravními značkami. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83. Žalovaný vychází z ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, ze kterého plyne, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích, je každý povinen řídit se dopravními značkami. K námitce o nezákonném stanovení výměry správního trestu žalovaný má za to, že správní orgán přihlédl k povaze a závažnosti přestupku dle § 38 výše zmíněného zákona a vzal v úvahu okolnosti, které určují míru závažnosti spáchaného přestupku. Dle názoru žalovaného byl skutkový stav náležitě zjištěn a bylo prokázáno, že žalobce se přestupku dopustil, neboť skutečnosti uváděné v oznámení přestupku, jakož i skutečnosti zjištěné z oznámení podezření ze spáchání přestupku, tvoří ucelený důkazní řetězec, ze kterého lze spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za přestupek. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A) Skutkový stav věci

8. Dne 30. 11. 2020 rozhodl orgán prvního stupně o tom, že se žalobce dopustil z nedbalosti přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 30. 9. 2020 ve 13:41 hod řídil na pozemní komunikaci v ulici Na Stavě v Třeběchovicích pod Orebem ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Proboštova ke křižovatce s ulicí Pod Zahrady osobní motorové vozidlo značky Infinity, přičemž se neřídil svislou dopravní značkou „IZ 8a – Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní značkou „B 20a – Nejvyšší dovolená rychlost“ umístěnou u domu č. p. 701. Touto značkou byla snížena nejvyšší dovolená rychlost na 30 km/h. Z rozhodnutí orgánu prvního stupně vyplývá, že měřícím zařízením LTI 20/20 TruCAM, výr. č. TC005167 umístěným naproti domu č. p. 801 (GPS souřadnice: GPS délka 15°59' 43.54" E GPS šířka 50°11' 55.04" N) byla vozidlu na vzdálenost 89,4 m naměřena na příjezdu k měřicímu zařízení hlídkou Městské policie Třeběchovice pod Orebem rychlost 52 km/h. Orgán prvního stupně zvážil možnou odchylku měřícího zařízení ve výši +/- 3 km/h a nejnižší skutečná rychlost jízdy tak byla naměřena ve výši 49 km/h. V rozhodnutí správní orgán prvního stupně konstatoval, že řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 19 km/h a porušil tak § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.
9. Za přestupek byl žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, uložen správní trest pokuty ve výši 2000 Kč, splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Současně mu byla dle § 6 odst. 1 vyhlášky MV ČR č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, v platném znění, uložena povinnost nahradit náklady řízení.
10. Žalovaný rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil a zamítl odvolání žalobce v celém rozsahu.

B) Právní závěry

11. První námitka, jíž žalobce poukazuje na nesplnění podmínky dle § 79a zákona o silničním provozu, není důvodná. Žalobce namítá, že škola, u které bylo povoleno provádět měření, není viditelná na fotografiích z rychloměru, proto podmínka, že měření rychlosti je dovoleno u základní školy, nebyla splněna.
12. Dle § 79a zákona o silničním provozu platí, že: *„Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“*
13. Krajský soud zjistil ze stanoviska Policie ČR ze dne 9. 7. 2020, č. j. KRPB-1840-4/ČJ-2020-050206, že seznam míst určených k měření rychlosti byl formulován Policií ČR na základě předchozích jednání s Městskou policií následovně: *„ul. Na Stavě a ul. Komenského – pouze u Základní školy v místě omezení rychlosti na 30 km/h a to ve všední dny v době od 6:30 do 16:30 hod.“* Ze spisové dokumentace, zejména z fotografií na č. l. 4-9 lze s nadstandardní přesností určit, na jakém místě byla rychlost měřena, neboť z písemnosti Oznámení podezření o spáchání přestupku ze dne 30. 9. 2020 lze zjistit přesné GPS souřadnice místa měření, jež v souladu se souhlasem Policie ČR bylo provedeno na ulici Na Stavě 801 v blízkosti základní školy, jak vyžaduje Policie ČR v již zmíněném

stanovisku. Krajský soud neshledává v tomto směru žádné pochybení a konstatuje, že správní orgán spolehlivě zjistil a zdokumentoval místo, kde se uskutečnilo měření, přičemž postupoval v součinnosti s Policií ČR dle § 79 zákona o silničním provozu.

14. Žalobce vznesl námitku, že obecní policie musí dle názoru žalobce postupovat v součinnosti s Policií ČR, která určila jako podmínku měření, že „*schválené lokality měření rychlosti byly vyvěšeny na oficiálních webových stránkách města*“. Správní orgán se dle názoru žalobce splnění této podmínky vůbec nezabýval a údaj žalobce na stránkách nenalezl. Krajský soud konstatuje, že obsahem spisu je mj. podrobná fotodokumentace měřeného vozidla, mapa měřeného úseku, fotografie předmětné dopravní značky, ověřovací list měřicího zařízení a stanovisko Policie ČR. Krajský soud je přesvědčen, že v případě žalobce obsahují tyto podklady dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud rovněž přihlédl ke skutečnosti, že žalobce byl v průběhu správního řízení pasivní a tedy neuplatňoval proti zjištěním správních orgánů žádné konkrétní námitky. Žalobce tedy předmětnou námitku vznesl teprve v žalobě. Krajský soud má za to, že žalobci nic nebránilo, aby v průběhu správního řízení poukázal na případnou absenci informací o měření rychlosti na webových stránkách města. Povinností správního orgánu není „domýšlet“ za žalobce všechna myslitelná skutková tvrzení a shromažďovat důkazy, které by je vyvracely. Krajský soud je přesvědčen, že skutečnost, že se správní orgán nezabýval uveřejněním informací, nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť žalobce v tomto směru v průběhu správního řízení ničeho nenamítal. K této námitce krajský soud konstatuje, že je mu z jeho úřední činnosti známo (viz sp. zn. 28 A 8/2018), že město Třebechovice pod Orebem má na svých webových stránkách umístěný seznam měřených úseků Městskou policií Třebechovice pod Orebem. Z něho je nepochybně zřejmé, že ulice Na Stavě je uvedena jako jedno z míst, kde je městské policii povoleno měřit rychlost projíždějících vozidel.
15. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že správní orgán nijak neprokázal umístění předmětné dopravní značky. Správní orgán dle názoru žalobce netvrdí, z jakého důkazu vzal za zjištěné, že rychlost byla v daném místě omezena na 30 km/h. Žalobce namítá, že ve spise jsou obsaženy fotografie dopravní značky, ale z ničeho nevyplývá, že by tato značka byla platná v místě, kudy žalobce projížděl a správní orgány tak netvrdily a neprokázaly, že žalobce tuto značku mohl minout a vidět. Žalobce nespátňuje zřejmou souvislost mezi fotografií, na které se nachází vozidlo žalobce a fotografií dopravního značení a z ničeho tak nevyplývá, že by značku žalobce mohl vidět. Jiná situace by pak dle názoru žalobce byla, pokud by bylo vozidlo a značka na jedné fotografii nebo pokud by poloha značky byla zakreslena do mapy, která je součástí spisu a bylo by jasné, že se žalobce na komunikaci nedostal jinudy. K tomu krajský soud dodává, že z fotografií založených ve správním spise je zcela logicky zřejmé, že žalobce přijížděl po komunikaci Na Stavě ve směru na ulici Komenského směrem ke křižovatce s ulicí Pod Zahradu a vjel do měřeného úseku označeného předmětnou dopravní značkou, přičemž je nade vši rozumnou pochybnost pravděpodobné, že dopravní značku viděl, nebo musel vidět, neboť není možné vjet do měřeného úseku a neminout předmětnou dopravní značku. Tuto námitku nepovažuje krajský soud za důvodnou a má za to, že fotografie na č. l. 4-9 správního spisu zcela dostatečně prokazují spáchání předmětného přestupku a správní orgán se ve zjišťování skutkového stavu nedopustil žádných nedostatků a pochybení.

16. Žalobce s odkazem na § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu namítá, že předmětná dopravní značka nebyla zákonně umístěna, neboť místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích stanoví příslušný správní orgán opatřením obecné povahy, jde-li mj. o dopravní značky ukládající účastníku silničního provozu povinnosti odchylné od obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích. Opatření obecné povahy nebo jeho návrh zveřejní příslušný správní orgán na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodech se opatření obecné povahy týká. Žalobce tvrdí, že na úřední desce opatření obecné povahy nenašel a odkazuje v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2016, č. j. 3 As 200/2015-37 a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2019, č. j. 31 A 72/2017.
17. Dle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že: *„Místní a přechodnou úpravu provozu na pozemních komunikacích stanoví příslušný správní orgán opatřením obecné povahy, jde-li o světelné signály, příkazové a zákazové dopravní značky, dopravní značky upravující přednost a dodatkové tabulky k nim nebo jiné dopravní značky ukládající účastníku silničního provozu povinnosti odchylné od obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích. Opatření obecné povahy nebo jeho návrh zveřejní příslušný správní orgán na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodech se opatření obecné povahy týká, jen vztahuje-li se stanovení místní nebo přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích k provozu v zastavěném území dotčené obce nebo může-li stanovením místní nebo přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích dojít ke zvýšení hustoty provozu v zastavěném území dotčené obce. Jde-li o stanovení přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích, nedoručuje příslušný správní úřad návrh opatření obecné povahy a nevyzývá dotčené osoby k podávání připomínek nebo námitek; opatření obecné povahy nabývá účinnosti pátým dnem po vyvěšení.“*
18. Z výše uvedeného ustanovení vyplývá povinnost příslušného správního orgánu stanovit místní a přechodnou úpravu opatřením obecné povahy a toto opatření nebo jeho návrh zveřejnit na úředních deskách v obcích, jejichž správních obvodech se opatření obecné povahy týká, přičemž neučiní-li tak, nebylo umístění dopravní značky provedeno v souladu se zákonem. Krajský soud k povaze dopravní značky cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/200-100: *„Stanovení dopravního značení, kdy z dopravní značky plynou pro účastníky provozu odlišné povinnosti než podle obecné úpravy, je opatřením obecné povahy. To např. znamená, že opatřením obecné povahy jsou typicky zákazové a příkazové značky, značky upravující přednost; nikoliv však značky výstražné a ani ta část informativních značek, které pouze poskytují účastníku provozu na pozemních komunikacích nutné informace, příp. slouží k jeho orientaci.“* Krajský soud však souhlasí, že opatření obecné povahy nebo jeho návrh je nutné uveřejnit na úředních deskách obce v souladu s § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu a s § 171 až § 174 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. V rámci soudního řízení nebylo prokázáno, že opatření obecné povahy nebo jeho návrh, který stanovuje předmětnou místní úpravu pozemní komunikace, byl zveřejněn na úřední desce dle výše uvedených ustanovení. Nicméně krajský soud nepovažuje v nynější věci tuto skutečnost za relevantní a vychází tak z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně např. z rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83: *„V tomto směru tak lze uzavřít, že otázka existence rozhodnutí o umístění dopravní značky není pro posouzení viny a trestu za spáchání dopravního přestupku podstatná. Námitky stěžovatele nesměřovaly proti způsobu zjištění spáchání přestupku nebo vedení či výsledku přestupkového řízení. Informace, které stěžovatel či správní orgán svého stupně předložili pro podporu svých argumentů o nezákonnosti či zákonnosti dopravní*

značky, nejsou pro přestupkové řízení významné.“ Pokud tedy jde o nezákonně umístěnou dopravní značku, nelze tuto otázku posuzovat v řízení o přestupku, neboť k tomu slouží zcela jiné řízení, a to řízení o zrušení opatření obecné povahy podle dílu sedmého soudního řádu správního. Jak již bylo uvedeno výše, zákazová dopravní značka je opatřením obecné povahy, o jejímž zrušení není oprávněn rozhodovat správní orgán v řízení o přestupku ani krajský soud. Lze tedy uzavřít, že otázka zákonnosti o umístění dopravní značky není pro posouzení viny a trestu za spáchání dopravního přestupku podstatná (viz také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 4 As 95/2014-40, ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 240/2018-43). Ostatně krajský soud dodává, že zcela logicky by taková situace nepřispívala k bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, když by se mohl účastník provozu sám rozhodnout, že jakoukoliv dopravní značku, o které se domnívá, že byla umístěna nezákonně, nebude respektovat. Navíc zákon nestanoví správním orgánům povinnost mít ve spise dokumentaci vztahující se k vydání opatření obecné povahy, proto je třeba dbát na presumpci správnosti opatření obecné povahy.

19. Žalobce zastává názor, že výrok o sankci je nezákonný a nepřezkoumatelný, neboť nelze seznat, jak usoudil správní orgán o některých souvislostech. Žalobce tvrdí, že např. z tvrzení: *„Dále správní orgán přihlédl k druhu a míře zavinění, tedy že přestupek obviněný spáchal sám bez cizího zavinění ve výše uvedené formě“* nelze usoudit, zda je to ve prospěch (nedbalost) nebo v neprospěch žalobce (sám). Obdobně z tvrzení *„Dále správní orgán přihlédl k okolnostem spáchání přestupku a pohnutce vedoucí k jeho spáchání, kdy během správního řízení nebylo zjištěno, za jakých okolností a z jakých pohnutek obviněný tento přestupek spáchal“* žalobci není jasné, jak mohl správní orgán přihlížet k pohnutce, když zároveň tvrdí, že tuto pohnutku nezjistil. Takové tvrzení dle názoru žalobce způsobuje nepřezkoumatelnost. Žalobce má dále za to, že rozhodnutí je nezákonné z důvodu porušení zákazu dvojího přičítání, neboť správní orgán při úvaze o výši sankce přihlédl ke skutečnostem, že rychlost byla překročena v místě, kde řidič mohl očekávat děti, že zákonem chráněným zájmem byla bezpečnost a plynulost provozu, přičemž došlo k ohrožení zájmu chráněného zákonem a že žalobce mohl ohrozit život, zdraví a majetek. Všechny tyto skutečnosti dle názoru žalobce tvoří skutkovou podstatu přestupku. Krajský soud je přesvědčen, že správní orgán I. stupně a následně žalovaný zcela vyčerpávajícím způsobem a srozumitelně shrnuli všechny možné okolnosti, které při správním trestání je třeba při výměru trestu zohlednit. Krajský soud má tedy za to, že posouzení těchto okolností je ve svém důsledku srozumitelné a přezkoumatelné, neboť je zřejmé, že formu zavinění v podobě nedbalosti vzal v úvahu i v části dotýkající se sankce, nicméně je rovněž patrné, že tyto nejsou zvažovány jako okolnosti polehčující či přitěžující. Dále správní orgán konstatoval, že se zabýval pohnutkami, přičemž nezjistil, že by žalobce tížily osobní či jiné poměry, tudíž je zřejmé, že se tato skutečnost do výše sankce neprojevila. Žalobcovo tvrzení o dvojí přičitatelnosti rovněž není důvodné, neboť skutečnost, že žalobce mohl očekávat děti, že zákonem chráněným zájmem byla bezpečnost a plynulost provozu, přičemž došlo k ohrožení zájmu chráněného zákonem a že žalobce mohl ohrozit život, zdraví a majetek, žalovaný zmiňoval na podporu opodstatnění úsekového měření a ve vztahu k výměře sankce v této souvislosti pouze konstatoval, že se přestupek obešel bez následku (ohrožení zdraví a majetku) a vyvodil z této skutečnosti polehčující okolnost. Na podporu své argumentace krajský soud cituje část rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2020, č. j. 5 As 247/2018-39, dle kterého: *„Není však dvojím přičítáním, pokud při úvaze o konkrétní výši sankce uvnitř*

zákonného rozpětí správní orgán bere v úvahu míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti (větší překročení v rámci dané skutkové podstaty zásadně povede k citelnější sankci, samozřejmě uvnitř zákonného rozpětí pokuty) i další okolnosti (konkrétní místo, kde se tak stalo, a např. míru jeho přehlednosti, hustotu provozu, viditelnost a jiné povětrnostní či obdobné poměry aj., tedy vše, co může mít význam zejména pro posouzení možného ohrožení jiných osob rychlou jízdou) a případně i specifické individuální vlastnosti osoby, jíž je sankce ukládána. Například je-li součástí skutkové podstaty, že přestupek musí být spáchán v obci, bývá zcela namístě pro účely stanovení sankce uvnitř zákonného rozpětí rozlišit, v jaké části obce se tak stalo. Právě takto, tedy důkladně individualizovaným posouzením správního deliktu, je při úvaze o výši sankce třeba postupovat (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2020, č. 2 As 357/2018-60).“ Krajský soud je tak přesvědčen, že žalovaný dostal zákonným požadavkům při správní úvaze o výši pokuty s ohledem na zásady správního trestání.

20. K poslední námitce žalobce ohledně porušení práva na soukromí vyvěšením neanonymizovaných rozhodnutí na webových stránkách je třeba konstatovat, že požadavky právního zástupce žalobce byly již vypořádány v jiných soudních rozhodnutích, na něž krajský soud pro stručnost odkazuje (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145). Dále krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoli s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud si není vědom, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 2. března 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně